

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור
חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא
בכל דגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו על ידי
מֶרֶן מוֹהֲרָא "שׁ שְׁלִיט"א

בסעודה שלישית פְּרַשַׁת בְּרֵאשִׁית ה'תשע"ד

ידבר נפלאות מענין פְּרַשַׁת בְּרֵאשִׁית, שהיא בריאת העולם, והיא העבודה של
הדש תשרי הקדוש, וידבר מענין קשור הנשמינות לרוחניות והרוחניות לגשמינות
שאסור להפריד ביניהן כלל, וידבר מענין הזחירות בכבוד הקריות

יצא לאור ערב חג הסוכות תשע"ה

על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטֵרַם הַקְדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְדֵּשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סַעֲדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשֶׁת בְּרֵאשִׁית ה'תשע"ד

מְאָמֵר

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, סַעֲדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּפֶר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד מַעֲנִנָא דְיוֹמָא, מַעֲנִן שַׁבַּת בְּרֵאשִׁית.

וּמִן הַתְּגִלוֹת תְּכֵלֶת הַבְּרִיאָה, וְתְכֵלֶת הַחֲתֻלָּה בְּשִׁבִיל הַחֲמֻשָּׁה

פְּתַח וְאָמֵר מוֹהֲרָא"ש נ"י, הִנֵּה מִבְּאֵר בְּכַתְבֵי הָאָרִיז"ל (פְּרִי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר
חַג הַסַּפּוֹת פֶּרֶק א'), שֶׁכֵּל הָעֲבוּדָה שְׁלָנוּ בְּחֻדֵשׁ תְּשַׁרִי, הֶחֱל מִימֵי רֵאשׁ
הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, עַד אַחַר שְׂמֻחַת תּוֹרָה, הִכַּל בְּשִׁבִיל תְּקוּן וְחֻקֵּי
הַמְּלָכוֹת, הִינּוּ שְׁנֻקְבָּל עַל עֲצָמֵנוּ עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, וְשִׁנְגָּלָה כְּבוֹד
מְלָכוֹתָו וְתִבְרָךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַתְּפִלוֹת שְׂמֻת־פְּלָלִים
בִּימֵי תְּשַׁרִי, כְּגוֹן הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ הַמְּלָךְ הַמְּשֻׁפָּט, וְכֵן בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כִּי
מְלָךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אֶתְּךָ, וּבְסַפּוֹת, נִכְנָסִים תַּחַת צֵלָא דְמְהִימְנוּתָא, שְׁהוּא
צֵל הָאֱמוּנָה, מִדַּת הַמְּלָכוֹת, עַד שְׁמִינֵי עֲצָרָת, שְׁהוּא לְשׁוֹן מְלָכוֹת,
וּכְמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוּאֵל א' ט, יז): "זֶה יַעֲצֹר בְּעַמִּי", וְהַסִּיּוּם הוּא בְּפִרְשֶׁת
בְּרֵאשִׁית, שְׂמֻדְבָּרַת מְבִרְיַת עוֹלָם, שֶׁכֵּל תְּכֵלֶתָהּ הִיְתָה שְׁיִתְגַּלָּה
מְלָכוֹת שָׁמַיִם בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּבְזֶה נְעוּץ סוּפָה בְּתַחֲלָתָהּ, כִּי בְּרֵאשִׁית

שהיא תחלת הבריאה, היתה בראש השנה, והיא מרמזת בתבת בראשית, וכדאיתא בבעל הטורים (בראשית פסוק א'), בראשיות בגימטריא ברא"ש השנ"ה נבר"א העולם, וכן איתא בתקוני ז'הר (דף טו ע"א) בראשיות אותיות ב"א תשר"י. כי אז זמן התגלות תכלית הבריאה, ותכלית ההתחלה בשביל ההמשכה, שנמשיך כל ימות החורף, לגלות כבוד מלכותו יתברך בכל העולם, וזה גם מרמז בתבת בראשיות נוטריקון ב"א א'הר תשר"י, המרמזת על פְּרַשַׁת בְּרֵאשִׁית הבאה בסוף חודש תשרי, ומזכיר אותנו מעבודתנו שהתחילה בראש חודש תשרי, בראש השנה ויום תפפורים וסכות, ומעורר אותנו להמשיך עבודתנו לכל החורף בלוי, ועל ידי זה אנהנו מקבלים עלינו על מלכות שמים שלמה.

הבריאה מהפרת משמים וארץ גם יחד

והנה עקר קבלת על מלכות שמים, מרמז היטב בפסוק ראשון של התורה, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, כי התורה מגלה לנו בתחלתה, שהבריאה מהפרת משמים וארץ גם יחד, מרוחניות ומגשמיות, ועקר העבודה להוריד הרוחניות אל תוך הגשמיות, וכן להעלות הגשמיות אל מעלת הרוחניות, ובזה מתחברים שמים וארץ ביחד, שזה נקרא קבלת על מלכות שמים שלמה, כי לאחד בלי השני אין שלמות כלל.

שְׁמַאי לֹא רָצָה לְהִתְעַפֵּק עִם אֲנָשִׁים שֶׁנִּמְצְאוּ בְּתוֹךְ גְּשָׁמִיּוֹת

וּמְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה א, טו) מִחֲלֻקַּת בֵּין בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הֵלֵל מִה נִבְרָא תְּחִלָּה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שָׁמַיִם נִבְרָאוּ תְּחִלָּה שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית א, א): "אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ", וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים הָאָרֶץ נִבְרָאת תְּחִלָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית ב, ד): "בְּיוֹם עָשׂוֹת ה' אֱלֹקִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם", וְכָל אֶחָד חוֹלֵף לְשִׁטְתּוֹ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵיזוֹה דֶּרֶךְ צְרִיכִים לְחַקְדֵּים כְּדִי לְקַבֵּל עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם שְׁלֵמָה, בֵּית שְׁמַאי הוֹלְכִים תְּמִיד עִם הַמֶּר הַדִּין – לְהִתְהַיֵּל תְּמִיד עִם מִדַּת שָׁמַיִם, שֶׁהוּא רוּחַנִּיּוֹת, וְלַגְלוֹת מַלְכוּת שָׁמַיִם לְאֲנָשִׁים שְׁאוֹחֲזִים בְּעִבּוּדוֹת רוּחַנִּיּוֹת, וְאַחַר כֵּן תִּהְיֶה הַגְּשָׁמִיּוֹת נִמְשַׁכֶּת אַחֲרֵיהֶם בְּדֶרֶךְ מִפְּיֵלָא, וְלִכֵּן בְּעֵינֵי שְׁמַאי לֹא הִיְתָה חֲשִׁיבוֹת לְהִתְעַפֵּק עִם אֲנָשִׁים יְרוּדִים וּפְחוּתִים הַנִּמְצְאוּ תְּמִיד בְּתוֹךְ גְּשָׁמִיּוֹת, וְכִדְמִצִּינוּ בַּמַּסְפֶּכֶת שֶׁבַת (דף לא ע"א), כְּשֶׁבָּאוּ גָּרִים לְהִתְגַּיֵּר, וְהָיוּ לָהֶם כַּמָּה מֵינֵי בְּקָשׁוֹת זָרוֹת: "גִּיְרָנִי עַל מְנַת שְׁתַּלְמִדֵּי כָּל הַתּוֹרָה כְּשֶׁאֲנִי עוֹמֵד עַל רִגְלֵי אַחַת", "גִּיְרָנִי עַל מְנַת שְׁתַּלְמִדֵּי כָּהֵן גְּדוֹל", "גִּיְרָנִי עַל מְנַת שְׁתַּלְמִדֵּי תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב", לֹא סָבַל אוֹתָם שְׁמַאי כָּלל, רַק גָּרַשׁ אוֹתָם בְּאַמַּת הַבְּנֵינִי שֶׁבִּידוֹ, כִּי לֹא רָצָה לְהִתְעַפֵּק עִם אֲנָשִׁים שֶׁנִּמְצְאוּ בְּתוֹךְ גְּשָׁמִיּוֹת עוֹלָם הַזֶּה.

יְכוּלִים לַגְלוֹת מַלְכוּת שָׁמַיִם אִפְלוּ לְאֲנָשִׁים הַנִּמְצְאוּ בְּתַקַּף הָאֲרִיצִיּוֹת

מִה שְׁאִין בֶּן הֵלֵל, הִלְךְ בְּשִׁטְתָּה אַחֲרַת לְנִמְרֵי, כִּי שִׁטְתּוֹ שֶׁהָאָרֶץ נִבְרָאת תְּחִלָּה, וְעַל בֶּן הֵלֵל בְּדֶרֶךְ כָּלל לְצַד קוּלָא, כְּדִי לְרַחֵם עַל בְּנֵי

אדם שעדין נמצאים בתוך הארציות והגשמיות, ועל כן קרב הלל כל הגרים האלו, וסבל אותם בסבלנות עצומה, עד שהכניס אותם תחת כנפי השכינה, ונעשו מהם תנאים קדושים, שהם כן בג וכן הוא המזכרים במשניות, כי בשאוחזים בדרך של "ארץ נבראת תחלה", יכולים לגלות מלכות שמים אפלו לאנשים הנמצאים בתקף הארציות והגשמיות, ולקרב כלם תחת צל כנפי השכינה.

רבי שמעון בר יוחאי גלה שרוחניות וגשמיות הם דבר אחד ממש והנה איתא בהמשך דברי המדרש: אמר רבי שמעון כן יוחאי, תמה אני היאך נחלקו אבות העולם בית שמאי ובית הלל על ברית שמים וארץ, שאני אומר שניהם לא נבראו אלא ביחד כהדין אלפס וכפויזה (פגורה ומכסה), כי רבי שמעון בר יוחאי הוא התנא הקדוש שגלה כל סודות ורזי הזוהר, שבהם מתגלה שרוחניות וגשמיות הם דבר אחד ממש, כי בתוך כל הרוחניות יש גשמיות, ובתוך כל הגשמיות יש רוחניות, ואין שום פרוץ ביניהם כלל, כי מהרוחניות השתלשלה גשמיות, והיא תמיד מקשרת לשרשה, ובתוך הגשמיות נמצאת רוחניות, שממנה מקור מחצבתה, ועקר העבודה לחבר וליחד ביניהם עד שלא יהיה הפרש ופרוד ביניהם כלל, ולכן איך שיהי מחלקת בדבר זה, איזה נברא תחלה, הלא שניהם דבר אחד ממש, ועקר קבלת על מלכות שמים, למצוא אלקות בתוך כל הרוחניות ובתוך כל הגשמיות, ולגלות לכל באי עולם, שהכל באשר לכל, אלקות גמור הוא, ואין שום מציאות בלעדיו ותברך כלל.

ידיעה זאת – עקר התחזקותו של כל אדם בזה העולם

ידיעה זאת, שרוחניות וגשמיות הפה אחת ממש, היא עקר התחזקותו של כל אדם בזה העולם, ובכל אשר עובר עליו בחיים, כי אין בן אדם שלא עוברים עליו צרות ויסורין במשך ימי חייו, כי גופו נמצא בזה העולם הגשמי, אבל יש לו נשמה מהעולם הרוחני, ולא כל אחד יודע לחבר ביניהם, ומזה באות כל הצרות רחמנא ליצלן, כי זה רוצה רק רוחניות, ונותן קדימה לעסקי שמים, וכדרך בית שמאי, שדעתם היא אשר שמים נבראו תחלה, ולכן מבלבל אותו מאוד כל הגשמיות, ואינו יודע איך להסתדר עמה כלל, וזה רוצה רק גשמיות, כי רוצה להרויח כסף ולקבל עשר וכבוד ולהנות בתענוגי עולם הזה, ונותן קדימה לעסקי ארץ, וכדרך בית הלל שהארץ נבראת תחלה, אבל הרוחניות מבלבלת אותו מאוד, כי תמיד מתעוררת נשמתו, שהיא חלק אלוק ממועל, ושואלת אותו, למה אתה עושה עקר ותכלית מן הגשמיות, הלא יש גם עבודות רוחניות? נמצא שעוברים צרות ויסורין משני הצדדים, לזה מצד הרוחניות ולזה מצד הגשמיות, ואלו היו יודעים שבאמת הם דבר אחד ממש, ואין שום חלוק ביניהם, היו נפטרים מכל הצרות לגמרי.

כל אחד צריך למצוא אלקותו ותבונה בתוך מה שעושה

ועל בן הצדיק שנמשך תמיד לרוחניות, עליו לדעת, שבאותה שעה מוטל עליו לעסוק גם בגשמיות, ולרחם על אשתו ובניו, ולקרב כל הבריות אל השם ותבונה, ולא להפריד עצמו מהם כלל, ומצד שני

האיש שעוסק תמיד בגשמיות, עליו לזכר שצרכים לקבע זמן לרוחניות, ולמצא אלקותו ותברך בתוך כל העסקים שהוא עושה, שיהיו בלם ישרים והגונים על פי דיני התורה הקדושה, נמצא שידיעה זאת של "שמים וארץ נבראו ביחד", היא עקר העצה להפטר מכל מה שבני אדם סובלים בזה העולם, כי כל אחד צריך למצוא אלקותו ותברך בתוך מה שעושה, ולהחזיק מעמד בכל אשר עובר עליו בחיים, וכמו שהתבטא רבנו זל ואמר "העקר מה שקורין דערהאלטין זיך" והעקר מה שקורין "להחזיק מעמד", נמצא שעקר סוד תכלית הבריאה גנוז בפסוק ראשון של התורה "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", כי העקר לחבר שמים וארץ, שהם רוחניות וגשמיות, ביחד.

העקר לקרב את הפריות אל השם ותברך ואל התורה בדרך נעם

והנה עקר התבונה, לדעת אם אדם אוהו בהשגה זאת, על ידי שרואים התנהגותו כלפי אחרים, אם הוא מתנהג בטוב עם הפריות, ואינו פועם ומקפיד עליהם, ומכל שכן שאינו מזיק אותם או מריע להם, סימן שמתקרב אל השגת התכלית, כי אפלו אם עוברים על אדם צרות ויסורין שונים, חס ושלום, הן מצד הרוחניות והם מצד הגשמיות, אסור לו להוציא העצבים שלו על אחרים, כי אין אחרים, אשמים כלל במה שעובר עליו, אבל מיד שאדם פועם על אחרים, ומכל שכן אם מזיק ומריע להם, סימן שאינו יודע בענין זה של

התחברות רוחניות וגשמיות כלום, כי יש בני אדם שנדמה להם שהם "בשמים", ואוחזים בדברים רוחניים, אבל כל עסקם להוכיח את הבריות ולהראותם שאינם יודעים כלום, ואינם יוצאים ידי חובתם, ונדמה להם שהם שוטרים ממנים מן השמים להדריך את הבריות, ולהוכיח אותם על פניהם, ורבונו ז"ל קורא איש כזה "בייזער למדון" (למדון בעסוק), כי אפילו אם יודע ללמד, וגם יודע הלכה, אין התכלית להוכיח אנשים ולהראות להם שאינם יודעים כלום, העקר לקרב את הבריות אל השם ותפוד ואל התורה בדרך נעם, ולהנעים זה את זה בהלכה, עד שיצא דבר מבקר מפניהם, וזה סימן שאוחז בהשגת התכלית.

לקשר רוחניות וגשמיות, ולעבד את השם ותפוד עם שתיקה וכפל שכן שצריכים להזהר מאוד לא לפול בתוף גשמיות, ולהפיל בגזל או בנאוף, רחמנא ליצילן, כי זה סימן שנפל לתוף הגשמיות לגמרי, ואינו יודע שום גבול וצמצום לגשמיות, נמצא שעקר עצמו מן התכלית, רק העקר לקשר שתיקה יחד, רוחניות וגשמיות, ולעבד את השם ותפוד עם שתיקה, ואפילו אם עוברת עליו לעת עתה איזו תקופה קשה, עליו לשחק ולסבל בשקט, ולקבל עליו דיו שמים באהבה, ואז לבסוף יתהפך הכל לטובה.

עקר עצת אדם – לברח אל תוף תבת התפלה
 וזה הקשר לסוף פרשת בראשית (בראשית ו, ח): **ונח מצא חן בעיני ה'.**

כי מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן א'), ש"חן" הוא חבור אותיות ח' נ', הינו חכמה ומלכות, שהוא ענין חבור רוחניות וגשמיות ביחד, ח' מרמזת על "חכמה" – להסתפל על החכמה והשכל שיש בכל דבר, שהיא הרוחניות שיש בכל דבר, ונ' מרמזת על אמונה ו"מלכות", להאמין שגם בתוך הגשמיות, נמצאת אלקות, ולקבל על מלכות שמים גם מתוך פל עסקיו הגשמיים, וזה היה עצם מעלתו של נח, שעליו נאמר (בראשית ז, א): "כי אתה ראיתי צדיק לפני בדור הזה", שהיה מחבר רוחניות וגשמיות ביחד, והיה נזהר בתכלית הזהירות מלהרע לבריות, ולנגע במקומם, ועל ידי זה היה לו כח לסגור עצמו בתבה, ולהנצל מכל המים הידונים שהתגברו בהוין, כי מפל אשר עבר עליו, ידע שאין שום עצה אחרת רק לברח אל השם יתברך, ולהתפלל אליו יתברך שינצל מפל רע, שזהו ענין בנן התבה, המרמז על תבת התפלה, וכמוכא בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וכן מבאר בדברי רבנו זל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט' וסימן קיב), כי זהו עקר עצת אדם, בשעה שרואה שעובר עליו מה שעובר, לברח אל תוך תבת התפלה ולהתפלל אליו יתברך שימתקו מעליו כל הדינים, ועל ידי זה ינצל מן הפל.

למוד עצום לענין מבלת על מלכות שמים של חדש תשרי
 ואכל אנשי דור המבול השחיתו את דרכם, ונכשלו בכל זה מאד,
 ונתחם גזר דינם על החמם, כי לא נזהרו מלנגע בממון חבריהם,
 והפרידו בין הרוחניות והגשמיות לגמרי, ועל זה באו מימי המבול

ומחו אותם מעל פני האדמה, כי נתקו עצמם מהשגת התכלית, ולא עסקו בשוב העולם בלל, ולכן נאבדו מן העולם, ועל בן קורין פּרשת נח מיד אחר פּרשת בראשית, שהיא אותיות בא תשרי, וכן נוטריקון בא אחר תשרי, כי מפּרשת נח יוצא למוד עצום לענין קבלת על מלכות שמים של חדש תשרי, ולהשגת התכלית של מעשה שמים וארץ, שעקר ההבחנה על ידי שגזזתים במזון חבירו ובכבוד הפּריות, ורק באופן זה נקרא קבלת עולם מלכות שמים שלמה, שהיא חבור שמים וארץ גם יחד.

עד כמה צריכים להזהר בכבוד הפּריות

וספר מוהר"א ש כמה ספורים נוראים המלמדים כמה צריכים להזהר בכבוד הפּריות בתכלית. הרב הגאון הקדוש רבי פנחס הזרוביץ בעל "ההפלאה" זי"ע, ותלמיד המגיד הקדוש ממעזריטש זי"ע ורבו של החתם סופר זי"ע, לקח להתו, הרב הקדוש רבי אברהם חיים מזלאטשוב, בעל 'אורח לחיים' זי"ע [שנדפסה ממנו הסכמה על ה'לקוטי מוהר"ן הקדוש], אבל אחר הרבה שנים שלא זכה להפקד בזרע של קימא, רצה הרב הקדוש רבי אברהם חיים להתגרש מאשתו, אבל חמיו הרב הקדוש רבי פנחס לא הסכים לזה, וכאשר התקבל הרב הקדוש רבי פנחס לשבת על פסא הרבנות בעיר פרנקפורט דמיין, ורצה מאד שחתנו ובתו יסעו עמו לגור שם, ובדרך זה ישגיח עליהם שלא יתגרשו, אבל חתנו התחמק ממנו, ולא רצה

לְנַסֵּעַ עִמּוֹ, וְאָמַר לוֹ חֲמוּי: "אֲנֵא תַעֲצִית אוֹתִי, כִּי אֲנִי מִכְּבִיחַ אוֹתְךָ, שְׂאֵם תִּתְגַּרֵּשׁ וְתִתְחַתֵּן שְׁנִית, לֹא יִהְיֶה לְךָ גַם מְזוּוּג שְׁנֵי זָרַע שֶׁל קִימָא", אָבֵל לְבִסּוּף לֹא תִיָּה יִכּוֹל לְהִתְאַפֵּק, וְהִתְגַּרֵּשׁ מֵאִשְׁתּוֹ, וְהִתְחַתֵּן, וְאֲכֵן לֹא נִפְקֵד בְּזָרַע שֶׁל קִימָא, גַם מְזוּוּג שְׁנֵי. וְעַד כְּדֵי כֶּךָ נִגְעָה בּוֹ הַתְּקַפְדָּה שֶׁל חֲמוּי, עַד שֶׁשְּׁנַיִם תְּרַבָּה אַחֲרֵי כֵן, הִגִּיעַ אִישׁ אֶחָד חֲשׂוֹךְ בָּנִים לֹא עָלִינוּ, אֵל תְּרַב הַקְּדוּשׁ רַבִּי חַיִּים מִצְאֲנָנוּ, בַּעַל 'דְּבָרֵי חַיִּים' זי"ע, עִבּוֹר בְּרַכָּה לְזָרַע שֶׁל קִימָא, וְאָמַר לוֹ ה'דְּבָרֵי חַיִּים' זי"ע, שְׂאֵם יִשְׁתַּתֵּף בְּסוֹף מְסִים לְצַדָּקָה, יַעֲנִיק לוֹ בְּרַכָּתוֹ, כִּי הַבַּעַל "דְּבָרֵי חַיִּים" הָיָה עוֹסֵק בְּצַדָּקָה וְחֶסֶד כָּל יְמֵי חַיָּו, בְּמִסִּירַת נַפֶּשׁ מִמּוֹשׁ, וְכִי שִׁתְּיָה עוֹזֵר לוֹ, תִּיָּה מַעֲנִיק לוֹ בְּרַכּוֹת תְּרַבָּה, וְאֲכֵן הֵחִיָּא נִתֵּן סוֹף הַמְּסִים לְצַדָּקָה, וְהִגִּישׁ הַפִּתְקָא (קוּיטל) עִם הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ אֵל תְּרַב הַקְּדוּשׁ מִצְאֲנָנוּ זי"ע לְהִתְבָּרֵךְ, וּכְשֶׁהִסְתַּבֵּל עַל הַפִּתְקָא, וְרָאָה שֶׁשְּׂמוֹ אֲבָרְהָם חַיִּים, אָמַר לוֹ שִׁיחֹזֵר לְמַחֲרַת בְּשִׁבִיל תְּבָרָכָה, וּכְשֶׁחֹזֵר אֵלָיו, שָׂאל אוֹתוֹ תְּרַב הַקְּדוּשׁ מִצְאֲנָנוּ זי"ע, עַל שֵׁם מִי נִקְרָא "אֲבָרְהָם חַיִּים"? וְסַפֵּר לוֹ הָאִישׁ, שֶׁאֲבִיו תִּיָּה חֲסִיד נְאֻמָּן שֶׁל תְּרַב הַקְּדוּשׁ רַבִּי אֲבָרְהָם חַיִּים מְזֻלָּאֲמֻשׁוֹב זי"ע, וְהָיִיתָ שֶׁהוּא נוֹלָד קֶצֶת זְמַן אַחַר פְּטִירַתוֹ, קָרָא לוֹ עַל שְׂמוֹ, עֲנָה וְאָמַר לוֹ תְּרַב הַקְּדוּשׁ צִאֲנָנוּ זי"ע, אִם אַתָּה קְרוּא עַל שֵׁם הַמְּזוּיָד מְזֻלָּאֲמֻשׁוֹב זי"ע, אֵינִי יִכּוֹל לְעוֹזֵר לְךָ בְּעֲנִין בָּנִים, כִּי בִּנְרָאָה עוֹד נִגְעָה כֶּךָ הַתְּקַפְדָּתוֹ שֶׁל הַבַּעַל הַפְּלֶאָה זי"ע בְּעֲנִין יְלָדִים, וְאֵין לִי כַח לְשִׁנוֹת אֵת זֶה... תְּרֵי רוּאִים עַד כְּפֹה צְרִיכִים לְהִזְהַר בְּכַבּוֹד תְּבָרִיּוֹת.

”שְׂמַחַה לְאַרְצָה וְשִׂשׂוֹן לְעִירָה”

עוד ספר מוֹתְרָא”ש נ”י, הרי הַלִּילָה בְּמוֹצָאי שַׁבַּת קָדֵשׁ, יְהִיָּה תְּהַלּוּלָא של שְׁנֵי צְדִיקִים קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַפּוֹה, הֶרֶב תְּקַדּוּשׁ רַבִּי מֹשֶׁה סוֹפֵר בְּעַל הַחֲתָם סוֹפֵר זי”ע, וְהֶרֶב תְּקַדּוּשׁ רַבִּי לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב בְּעַל הַקְּדֻשָּׁת לְוִי זי”ע, וְאַצֵּל שְׁנֵיהֶם מְצִינּוּ סְפוּרִים נוֹרָאִים, אִידֵי נְעַנְשׁוּ אֲנָשֵׁי בְּלִיעַל שְׁפָגְעוּ בְּכַבּוּדָם, כִּי לְחֲתָם סוֹפֵר זי”ע הִיָּתָה יְשִׁיבָה גְּדוּלָה שֶׁל תַּלְמִידִים, וְאִישׁ בְּלִיעַל בְּשֵׁם ‘שְׂמַחָה’, מְסַר מְסִירוֹת עַל הַיְשִׁיבָה שְׂאִינָה חֲקִית מְטַעַם הַפּוּדִינָה, וְהִיָּתָה הַיְשִׁיבָה בְּסַפְנָה גְּדוּלָה שְׁלֹא תִפְגַּר, אֲבָל הַחֲתָם סוֹפֵר זי”ע לֹא אֶבֶד אֶת עֲצָמוֹ, וְהַבְטִיחַ שְׁלֹא יִצְלִיחַ בְּמְסִירוֹתָיו, וְלִכְסוּף מֵת הָאִישׁ שְׂמַחָה, מִיָּתָה פְּתֹאמִית וּמְשֻׁנָּה מְאֹד, וְהַפְטִיר עָלָיו הַחֲתָם סוֹפֵר זי”ע “שְׂמַחָה לְאַרְצָה וְשִׂשׂוֹן לְעִירָה”, שְׂמַחָה יֵרֵד לְאַרְצָה, הִיָּנוּ אֵל תּוֹךְ הָאֲדָמָה, וּמִמִּילָא שִׂשׂוֹן לְעִירָה, כִּי בְּעִיר פְּרָשְׁבוּרְגַּ הָיָה שִׂשׂוֹן, שְׁנַתְקִימָה הַיְשִׁיבָה תְּקַדּוּשָׁה עַל תַּלְתָּה.

נְעַנְשׁוּ הַמַּתְנַגְּדִים בְּעֲנָשִׁים קָשִׁים וּמְרִים מְאֹד

גַּם נִגְדַּת הֶרֶב תְּקַדּוּשׁ רַבִּי לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב זי”ע, בְּשַׁנְתְּקָרֵב אֵל הַפּוּגִיד תְּקַדּוּשׁ מְפַעֲזֵרִיטְשׁ זי”ע, הַתְּנַבְּרוּ הַמַּתְנַגְּדִים מְאֹד, וְהָיָה אֵז רַב בְּעִיר פִּינְסְק, וְגִרְשׁוּ אוֹתוֹ מִן הָעִיר בְּעֶרֶב שַׁבַּת קָדֵשׁ אַחַר הַצְּהָרִים, שְׂשֻׁמוּ כָּל חַפְצָיו עַל עֲגָלָה וְגִרְשׁוּ אוֹתוֹ מִן הָעִיר, וְהָיָה בְּסַפְנָה גְּדוּלָה שְׁלֹא יִחַלַּל אֶת הַשַּׁבָּת רַחֲמָנָא לְיַצְלֵן, וְלִכְסוּף הַגִּיעַ לְאִיזָה כְּפָר לְפָנָי

שַׁבָּת, אֲבָל נִעְנְשׂוּ הַמִּתְנַגְּדִים בְּעֲנֹשִׁים קָשִׁים וּמָרִים מְאֹד, וְחֵלֶק גָּדוֹל מִן הָעִיר נִשְׂרַף רַחֲמָנָא לִיצְלוֹ, הָרִי שִׁצְרִיכִים לְהִזְהַר מְאֹד בְּכַבּוּד הַבְּרִיּוֹת, וּבִיזְהַר בְּכַבּוּד הַצַּדִּיקִים, וּלְהִשָּׁמֵר מְאֹד לֹא לָגֵרם לָהֶם שׁוֹם צַעַר וְעִנְיָת נַפְשׁ, חֵם וְשָׁלוֹם.

הַלְמוּדִים שְׁלוֹקָהִים מִחֵדֶשׁ תַּשְׁרִי - לְקַשֵּׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ גַּם יחד וְאֵלּוּ הֵם הַלְמוּדִים שְׁלוֹקָהִים מִחֵדֶשׁ תַּשְׁרִי, שְׁלֵב־סוּף הַחֵדֶשׁ קוֹרְאִים פְּרָשִׁיּוֹת "בְּרֵאשִׁית" וְ"נח", וּמְלַמְּדִים אוֹתָנוּ לְקַשֵּׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ גַּם יחד, לְהוֹרִיד רוּחַנִיּוֹת אֶל גְּשָׁמִיּוֹת, וּלְהַעֲלוֹת גְּשָׁמִיּוֹת אֶל רוּחַנִיּוֹת, וּבְדֶרֶךְ זֶה יְכוּלִים לְהַחְזִיק מַעֲמָד בְּכָל מִצְבֵּי הַחַיִּים, בֵּין הַקְּשׁוּרִים לְרוּחַנִיּוֹת וּבֵין הַקְּשׁוּרִים לְגְשָׁמִיּוֹת, וְאִם פֶּעַם לֹא לְהוֹצִיא עֲצָבִים אוֹ כְּאֲבִים אִישׁוּיִם עַל אַחֲרֵים, רַק לְסַבֵּל הַבַּל בְּסַבְלָנוֹת עֲצוּמָה, וְלִדְעַת שְׁאֵלְקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גְּנוּזָה בְּתוֹךְ כָּל פֶּרֶט וּפְרָט, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר לָנוּ לְהַכְנִים לְמוּדִים אֵלּוּ בְּעֲצָמָנוּ, וְלִקְחַת אוֹתָם עִמָּנוּ לְכָל הַשָּׁנָה בְּלֵה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שָׁנַת גְּאוּלָּה וַיִּשׁוּעָה בְּכֻלָּל וּבְפֶרֶט, אָמֵן וְאָמֵן.